

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 196. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952569684992/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

tredeindstive. Der gives en vis Art Gratier, der ligne Vinen, ligesom der gives andre der have mere tilfælles med Melk; Vinter- og Sommer-Kaveeler. Ungdom er desuden et blot Forholds-Begreb. Abstract betragtet har endog Alderdom Fortrinnet. *Plato* regner alt hvad et Fruentimmer nødvendigvis taber med Alderen for en Bagatel, og *Amor* er ikke allene ung; men og – blind.“ Altsaa –

Mit Herte laae, som sagt, for hendes Fødder – *Yndige!* trods hint *henimod* endnu længe – i tre og fyrretive tusinde otte hundrede og sex og halvfierdsindstive Timer *fortryllende* Burgrevinde!“ sagde jeg, – og vendte mig tilbage med et Buk mod Slottet – „behold det indtil videre!“ –

Vi gik rundt om den gamle Borg. To unge, lette, levende Smaapiger førte os op i Toppen af det høje Taarn, hvorfra vi overskuede hele Staden, Slottet, Ruinerne og den rundtornliggende Egn. Vi vare alle tre eenige om, at *Friedberg* var det romantisk-skjønneste, vi hidindtil havde seet paa vor Reise.

Vi steege ned igjen dobbelt saa dybt under Biergslottet. Her, i de fortørrede, med Krat og Græs bevoxede Grave, under Ruintaarnene indbød mig det høitidelige Stille til Samsang med Ekko. Det syntes med Lyst at gientage de nye og ubekjendte Tonslag i de Danske og Norske Kiempeviser. Melodierne henrykte den musikkyndige Sparzet. Axels Elskov, Gundvers Rov, Stærkodders Gravsang giennemtonte Huulerne –

„O Grav! du er Maalet, til hvilket den sigter,
„Som daarlig ei spotter dit usikre Krav;
„Den svigtede aldrig de strængeste Pligter,
„Som tænkte paa glad at gaac ned i sin Grav.
„O venlige Grav! i din Skygge boer Fred!
„Din tause Indvaaner af Sorgen ei veed.“

Jeg fandt en synderlig Fornøielse i, her at parre Skandinaviens Oldklang med Germaniens Gienlyd – og under disse gamle Mure at helligholde mit Fødelands Skaldes Minde. Tanken om, aldrig maaskee at see Danmark meere; Forestillingen af den Glemsel, der ventede mig; den rolige, men dog altid mørke Ud-

sigt til Graven – stemte mig til en saa alvorlig Tungesindighed, at min korte Friedbergske Roman nær havde endtes med en virkelig Ballade-Catastroph i disse Huuler.

Men Posten bragte mig, om ikke Efterretninger fra Kiøbenhavn, saa dog Tidender nok til at vække Levelysten igien i det iisnede Hierte og antænde paa nye de halvslukte Livsaander. Ved vor Tilbagekomst i Vertshuuset fandt vi foruden det dækkede Middagsbord et andet dækket med Aviser. Som Æslet mellem to lige Bundter Høe, eller som *Herkules* mellem Dyden og Vellysten, vidste jeg længe ikke hvilket af disse tvende Taffeler jeg først skulde vælge. Siæl og Legeerne vare lige hungrige. Verten var Postmester, og, hvad der ikke er aldeles almindeligt i Vert- og Post-Glassén, en saare godlidende Mand. Han gav mig det Raad, at foreene begge Maaltider – og jeg var i Begreb med at følge det, da hans yngste Datter i det samme kom ind, og satte sig lige over for mig ved Bordet. Hendes Ansigt var af den Beskaffenhed, at jeg tabte Skeen af den eene Haand, og Avisen af den anden. Saa gaar det, naar man uheldigviis har sin stærkeste Sands i Øiet!

Burgrevinden selv havde ikke meere kunnet forstyrre mine to Appetiter. De gave Plads for en tredie, den, at drukne mit Blik i hendes uskyldige Øine. Jeg maae for alle Ting først læse disse *Depecher!* tænkte jeg – og foldede mine Hænder med hele Familien. Himlen er mit Vidne, at min Andagt var den Uskyld værdig, der tændte den. Jeg bad for hende, og for hendes Skyld for alle de andre. Maatte ingen giftig Dug plette denne Rose! maatte ingen Hiertesorg forstyrre denne gode Families Roe! Amen!

Efter dette korte Hiertesuk gik alting, som af sig selv, sin ordentlige Gang; jeg spiste først, og læste siden.

„Jal i Frankerig seer det forskrækkeligt ud!“ sagde Postmesteren – „Man har nedrevet *Bastillen*, og myrdet mange tusinde Mennesker.“

„Nedrevet *Bastillen!*“ raabte Adams –

„Nedrevet *Bastillen!*“ raabte Sparzet –

„Nedrevet *Bastillen!*“ raabte jeg –

og glemte for et Øieblik det blodige Tillæg. „Ret! Retfærdigt! Herligt! Klink med, Herr Postmester: „*Ned med alle Bastiller!*